

wadzące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i dystrybucji ciepła, niezbędnych układów pomiarowo-rozliczeniowych.

2. System rozliczeń ryczałtowych, o którym mowa w ust. 1, oparty jest na ryczałtowych cenach umownych, stosowanych przez przedsiębiorstwo energetyczne prowadzące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania i dystrybucji ciepła przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

3. Opłaty pobierane przez sprzedawcę w systemie rozliczeń ryczałtowych oblicza się na podstawie cen, o których mowa w ust. 2, które stanowią bazowe stawki opłat dla tego systemu rozliczeń.

4. Stawki opłat, stanowiące podstawę do obliczania wysokości opłat ryczałtowych, o których mowa w ust. 3, dostosowuje się do zmieniających się warunków ekonomicznych, według zasad określonych w § 17 ust. 1.

5. Podmioty stosujące system rozliczeń ryczałtowych są obowiązane do:

- 1) zastosowania opomiarowanego systemu rozliczeń, po zainstalowaniu niezbędnego układu pomiarowo-rozliczeniowego,
- 2) wprowadzenia niezbędnych zmian w umowie sprzedaży ciepła, wynikających z zastosowania opomiarowanego systemu rozliczeń.

6. System rozliczeń ryczałtowych, o którym mowa w ust. 1—3, może być stosowany nie dłużej niż do dnia 30 września 1999 r.

§ 54. 1. Przedsiębiorstwo energetyczne może opracować pierwszą taryfę na podstawie uzasadnionych kosztów, poniesionych w okresie ostatnich 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających opracowanie taryfy.

2. Przy ustalaniu pierwszej taryfy zgodnie z zasadami określonymi w § 14, ze względu na ochronę interesów odbiorców, przedsiębiorstwo energetyczne nie może podwyższyć ostatnio stosowanych cen i stawek opłat o więcej niż 15%, z zastrzeżeniem ust. 4.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne przy ustaleniu pierwszej taryfy wprowadza nowe rodzaje cen i stawki opłat niż ostatnio stosowane, to średni wzrost

cen i stawek opłat uwzględnionych w tej taryfie nie może być wyższy niż określony w ust. 2.

4. Przedsiębiorstwo energetyczne, w którym uzasadnione koszty prowadzenia działalności gospodarczej dotyczącej zaopatrzenia w ciepło były w ostatnim roku obrotowym wyższe od uzyskanych z tego tytułu przychodów, może dokonać podwyżki ostatnio stosowanych cen i stawek opłat, zgodnie z zasadami określonymi w art. 45 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 45 ust. 4 ustawy.

5. Postanowienia ust. 1—4 stosuje się odpowiednio do zarządzającego budynkiem.

§ 55. 1. Jeżeli wymaga tego ochrona interesów odbiorców, przedsiębiorstwo energetyczne może stopniowo dostosowywać dotychczasowy system rozliczeń i taryfy do wymogów i zasad określonych w niniejszym rozporządzeniu, a w szczególności stosować uśrednione:

- 1) koszty modernizacji i rozwoju rozproszonych źródeł i sieci ciepłowniczych eksploatowanych przez jedno przedsiębiorstwo energetyczne, jeżeli umożliwia to skoncentrowanie środków na realizację inwestycji modernizacyjnych i rozwojowych, wpływających na wzrost efektywności wykorzystania energii i ochronę środowiska, a w szczególności ograniczających tempo wzrostu opłat ponoszonych przez odbiorców,
- 2) stawki opłat i ceny dla rozproszonych źródeł i sieci ciepłowniczych eksploatowanych przez jedno przedsiębiorstwo energetyczne, jeżeli umożliwia to ograniczenie drastycznego wzrostu opłat ponoszonych przez odbiorców zaopatrywanych w ciepło z niskosprawnych źródeł ciepła lub ze źródeł ciepła, w których muszą być stosowane drogie sortymenty paliwa.

2. Dostosowywanie dotychczasowych systemów rozliczeń i taryf, o których mowa w ust. 1, do wymogów i zasad określonych w niniejszym rozporządzeniu następuje w terminie nie dłuższym niż 3 lata od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 56. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki: *J. Steinhoff*

868

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI

z dnia 15 października 1998 r.

w sprawie szczegółowych zasad kształtowania cen węgla brunatnego.

Na podstawie art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. — Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54,

poz. 348 i Nr 158, poz. 1042 oraz z 1998 r. Nr 94, poz. 594 i Nr 106, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady kształtowania cen węgla brunatnego pomiędzy kopalnią a elektrownią.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) kopalni — rozumie się przez to zakład górniczy w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. — Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. Nr 27, poz. 96, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726 i Nr 133, poz. 885 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wydobywania węgla brunatnego,
- 2) elektrowni — rozumie się przez to przedsiębiorstwo energetyczne prowadzące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej, wykorzystujące w procesie energetycznym jako podstawowe paliwo węgiel brunatny,
- 3) cenie węgla — rozumie się przez to należność w złotych za 1 Mg węgla dostarczonego elektrowni,
- 4) węgla wskaźnikowym — rozumie się przez to węgiel brunatny o wartości opałowej 8 850 MJ/mg, zawartości popiołu 12% i zawartości siarki 0,6%.

§ 3. 1. Ceny węgla brunatnego ustala kopalnia w sposób zapewniający:

- 1) pokrycie uzasadnionych kosztów działalności kopalni, w tym kosztów modernizacji, rozwoju i ochrony środowiska, z uwzględnieniem założeń polityki energetycznej państwa, a w szczególności z określoną w tych założeniach polityką inwestycyjną i cenową oraz innymi czynnikami wpływającymi na poziom uzasadnionych kosztów, stanowiących podstawę do ustalania cen węgla,
- 2) wyeliminowanie pokrywania kosztów dotyczących jednej grupy odbiorców węgla i jednego rodzaju działalności kopalni przychodami pochodzącymi ze sprzedaży węgla od innej grupy odbiorców węgla lub z innego rodzaju działalności gospodarczej.

2. Uzasadnione koszty, o których mowa w ust. 1 pkt 1, obejmują koszty:

- 1) wydobycia i dostarczania węgla do uzgodnionego przez kopalnię i elektrownię miejsca dostarczania,
- 2) działalności pomocniczej w zakresie, w jakim warunkuje ona wydobycie i dostarczanie węgla, o którym mowa w pkt 1,
- 3) modernizacji, rozwoju i ochrony środowiska.

§ 4. 1. Uzasadnione koszty, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, ustala się na podstawie:

- 1) kosztów wydobycia i dostarczania węgla, poniesionych w poprzednim roku obrotowym,
- 2) planowanych rocznych kosztów modernizacji i rozwoju, w tym kosztów związanych z realizacją inwestycji w zakresie ochrony środowiska.

2. Koszty, o których mowa w ust. 1 pkt 1, ustala się na podstawie ewidencji kosztów, prowadzonej zgodnie z przyjętymi w dokumentacji księgowej zasadami ra-

chunkowości określonymi przepisami o rachunkowości, w sposób umożliwiający ustalenie kosztów stałych i kosztów zmiennych poniesionych przez kopalnię w stosunku do elektrowni.

3. Koszty, o których mowa w ust. 1 pkt 2, ustala się na podstawie obowiązującego dla kopalni planu rozwoju i modernizacji jako średnie roczne koszty w okresie objętym planem, wynikające z określonych w tym planie nakładów inwestycyjnych.

§ 5. 1. Podstawą do opracowania planu rozwoju i modernizacji kopalni, o którym mowa w § 4 ust. 3, jest uzgodniony z elektrownią plan dostaw węgla do elektrowni.

2. Kopalnia przedkłada elektrowni do zaopiniowania plan rozwoju i modernizacji kopalni w zakresie jego zgodności z planem dostaw węgla do elektrowni.

3. Plany rozwoju i modernizacji kopalni oraz plany dostaw węgla do elektrowni obejmują okres, dla którego ustala się bazową cenę dla węgla wskaźnikowego, o której mowa w § 6 ust. 4.

§ 6. 1. Cenę węgla ustala się jako bazową cenę dla węgla wskaźnikowego na podstawie kosztów jednostkowych, obliczanych zgodnie z zasadami określonymi w ust. 2.

2. Koszty jednostkowe dla węgla wskaźnikowego, o których mowa w ust. 1, oblicza się według wzoru:

$$K_J = K_U : I_W$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

K_J — koszt jednostkowy stanowiący podstawę do ustalenia bazowej ceny dla węgla wskaźnikowego [w zł/Mg],

K_U — uzasadnione koszty, o których mowa w § 3, bez podatku od towarów i usług [w zł],

I_W — ilość węgla dostarczonego do elektrowni w poprzednim roku obrotowym przeliczonego na węgiel wskaźnikowy [w Mg].

3. Sposób przeliczania ilości węgla dostarczonego do elektrowni w poprzednim roku obrotowym na węgiel wskaźnikowy strony określają w umowie.

4. Bazową cenę dla węgla wskaźnikowego ustala się na podstawie kosztów jednostkowych, o których mowa w ust. 2, powiększonych o:

- 1) marżę zysku, nie wyższą niż 10%,
- 2) podatek od towarów i usług, określony w odrębnych przepisach.

§ 7. Okres, dla którego ustalana jest bazowa cena dla węgla wskaźnikowego, obejmuje od jednego roku do pięciu lat i jest określony przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki przy zatwierdzaniu bazowej ceny dla węgla wskaźnikowego.

§ 8. 1. W okresie, dla którego ustalona została bazowa cena dla węgla wskaźnikowego, kopalnia, nie

częściej niż raz na 12 miesięcy, dostosowuje ceny węgla do zmieniających się warunków ekonomicznych.

2. Cenę dla węgla wskaźnikowego dostosowuje się do zmieniających się warunków ekonomicznych według wzoru:

$$C_N = C_{N-1} \{1 + [(RPI)_{N-1} - X]/100\}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

- C_N — nową cenę dla węgla wskaźnikowego [w zł/Mg],
- C_{N-1} — bazową cenę dla węgla wskaźnikowego lub cenę węgla wskaźnikowego przed zmianą [w zł/Mg],
- $(RPI)_{N-1}$ — wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych, jaki w okresie 12 miesięcy nastąpił w stosunku do ich poziomu uwzględnionego przy ostatniej zmianie ceny węgla, ustalony na podstawie obwieszczeń Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego opublikowanych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” [w %],
- X — współczynnik korekcyjny, uwzględniający projektowaną poprawę efektywności funk-

cjonowania kopalni oraz zmianę wielkości i warunków wydobycia węgla w okresie 12 miesięcy.

3. Wartość współczynnika korekcyjnego „X”, o którym mowa w ust. 2, ustala Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na wniosek kopalni przy zatwierdzaniu bazowej ceny dla węgla wskaźnikowego.

§ 9. Przeliczenie bazowej ceny dla węgla wskaźnikowego na ceny węgla o rzeczywistych parametrach jakościowych następuje w sposób określony w umowie sprzedaży.

§ 10. Kopalnia może opracować pierwszą bazową cenę dla węgla wskaźnikowego na podstawie uzasadnionych kosztów, poniesionych w okresie ostatnich 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających opracowanie bazowej ceny dla węgla wskaźnikowego, które nie pokrywają się z rokiem obrotowym.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki: *J. Steinhoff*

869

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 15 października 1998 r.

w sprawie szczegółowych zasad planowania i wykorzystywania środków budżetowych związanych z działalnością sądów wojskowych.

Na podstawie art. 4 § 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. — Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. Nr 117, poz. 753) zarządza się, co następuje:

§ 1. Planowanie i realizacja wydatków związanych z działalnością sądów wojskowych odbywa się na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 stycznia 1991 r. — Prawo budżetowe (Dz. U. z 1993 r. Nr 72, poz. 344, z 1994 r. Nr 76, poz. 344, Nr 121, poz. 591 i Nr 133, poz. 685, z 1995 r. Nr 78, poz. 390, Nr 124, poz. 601 i Nr 132, poz. 640, z 1996 r. Nr 89, poz. 402, Nr 106, poz. 496, Nr 132, poz. 621 i Nr 139, poz. 647 oraz z 1997 r. Nr 54, poz. 348, Nr 79, poz. 484, Nr 121, poz. 770, Nr 123, poz. 775 i 778, Nr 133, poz. 883, Nr 137, poz. 926, Nr 141, poz. 943 i Nr 158, poz. 1042) — zwanej dalej „ustawą — Prawo budżetowe”.

§ 2. Dochody i wydatki sądów wojskowych planuje się w odrębnym rozdziale klasyfikacji dochodów i wydatków budżetowych, zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 18 kwietnia 1991 r. w sprawie klasyfikacji dochodów i wydatków budżetowych oraz innych przychodów i rozchodów (Dz. U.

Nr 39, poz. 169, Nr 60, poz. 257, Nr 69, poz. 297 i Nr 81, poz. 356, z 1992 r. Nr 22, poz. 91 i Nr 103, poz. 523, z 1993 r. Nr 42, poz. 194, Nr 59, poz. 276 i Nr 109, poz. 489, z 1994 r. Nr 9, poz. 33 i Nr 66, poz. 286, z 1995 r. Nr 29, poz. 148 i Nr 153, poz. 783, z 1996 r. Nr 37, poz. 162 i Nr 116, poz. 556 oraz z 1997 r. Nr 22, poz. 116, Nr 100, poz. 626 i Nr 151, poz. 999).

§ 3. Właściwymi do planowania dochodów i wydatków budżetowych związanych z działalnością sądów wojskowych są dysponenci środków budżetowych drugiego stopnia — dowódca Garnizonu Warszawa, dowódca Wojsk Lądowych, dowódca Wojsk Lotniczych i Obrony Powietrznej oraz dowódca Marynarki Wojennej.

§ 4. Podstawę planowania dochodów i wydatków budżetowych związanych z działalnością sądów wojskowych stanowią: liczba etatów kalkulacyjnych oraz zadania dyrektywne określane każdorazowo w wytycznych Ministra Obrony Narodowej do planowania dochodów i wydatków budżetowych w Ministerstwie Obrony Narodowej.